

עמ"ת 62294/05/22 - כוכב מור יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 62294-05-22 יוסף נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 526235/2021

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
עוררים	כוכב מור יוסף
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

החלטה

לפנוי עורך על החלטת בית משפט השלום ברוחבות (השופט ז' דיבון סgal) מיום 24.5.2022, שניתנה במסגרת מ"ת 727-11-21, במסגרתה נדחתה בקשה העורר להשב לידו ערבות שנקבעו כחלק מתנאי השחרור שלו ולבטל את צו עיקוב יציאה מן הארץ שהוצא נגדו.

רקע

1. ביום 16.11.2021 הורה בית משפט קמא (השופט א' מלמד) על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים באיזוק אלקטרוני (מ"ת 727-11-21). עוד נקבע שהעורר וכל אחד מהმפקחים שאושרו יתחמו על ערבות צד ג' בסך 10,000 ש"ח והעורר יפקיד סך של 15,000 ש"ח. במסגרת החלטה זו אף הוציא העורר צו עיקוב יציאה מן הארץ לשך שנה, כאשר נקבע שייהה עליו לעתור לביטולו עם סיום ההליכים נגדו. עוד נקבע במסגרת ההחלטה כי "...מטרת הערבות עליה יתחמו (המפיקחים - ע.מ) הנה להבטיח את תנאי המעצר ואת התיקות של המשיב לדזינים בבית המשפט...". ביום 10.4.2022 הגיעו הצדדים להסדר טיעון בתיק העיקרי.

ביום 22.5.2022 נוצר דין של העורר כחלק מהסדר טיעון (ת"פ 21-11-660), והוא כלל עליו לרצות, בין היתר, עונש של 9 חודשים מאסר בדרכ של עבודות שירות, החל מיום 26.7.2022. במסגרת גזר הדין לא נקבעו ערבות כלשהן להבטחת התיקות העורר לריצוי עונשו. עוד באותו היום הגיע העורר בקשה לבית משפט קמא לביטול צו עיקוב יציאה מן הארץ ולהשבת הכסף שהופק, כאשר לשיטתו, דין הערבות להבטל מלאיהן בהינתן שבגזר הדין לא נקבעו ערבות כלשהן. ביום 24.5.2022 דחה בית משפט קמא את שתי הבקשות, ונימק זאת בכך ש"הבקשה הקדימה את זמנה", ושהערבות הכספיות נועדו בין היתר להבטיח את התיקות העורר לריצוי עונשו.

מכאן העරר.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. לטענת העורר לא בכדי לא נקבעו במסגרת גזר הדין תנאי שחרור בערובה או ערביות כלשהן, והדבר מחזק את טענותו שלפני אין כל הצדקה לעשות כן בשלב זה, משום לב סוג העונש שהוטל עלייו והעדר חשש להימלטות. עוד טוען העורר שגגה בית המשפט קמא שהתעלם מהמטרה לשמה ניתנו הערביות, כפי שגם הוגדרה בהחלטה מיום 16.11.2021. יתרה מכך, נתן שלו סבירה המשיבה שיש צורך בהטלת ערביות וצוו עיכוב יציאה מן הארץ לצורך התיאכבות העורר לריצוי עונשו, חזקה עליה שהיתה מבקשת לעשות כן במועד מתן גזר הדין.

תגובה המשיבה

3. המשיבה ביקשה לדחות את העורר ולהותיר את ההחלטה בית המשפט קמא על כנה, לדידה של המשיבה תנאי ערובה שנקבעים במסגרת הליכי מעוצר תקפים עד לסיום ההליך כולו, לרבות ריצוי עונשו של הנאשם. המשיבה הסבירה שלא ביקשה ערביות כלשהן לאחר מתן גזר הדין, שכן הייתה מודעת לכך שהערביות שנקבעו בהליך המ"ת תקפות עד לסוף ההליך, ומכך לא היה צורך בקביעת ערביות נוספת.

הצדדים הגיעו פסיקה לתמיכת בטענותיהם והסמכו אוטי ליתן החלטה בעורר על סמך הכתובים, מלבד לקחים בו דין.

דין והכרעה

4. לאחר שנתי דעתו לטיעוני הצדדים, לפסיקה שהוגשה ולהחלטת בית המשפט קמא, נחה דעתו כי דין העורר להדוחה.

סעיף 48(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), תשכ"א- 1996 (להלן: חוק המעצרם), שכותרתו "תנאי השחרור בערובה", קובע:

"שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדין במשפטו או בערעור, או לנשיאות עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלהיבษ הליי משפט, בית המשפט רשאי להוסיף תנאיים, פרט זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון..." .

אין חולק על כך שלצורך הבטחת קיום התנאים מוסמך בית משפט לקבוע ערביות מסווג הערביות שנקבעה במקרה שלפנינו. הנה כי כן, תנאי לשחרורו של אדם הוא עמידה בתנאים המפורטים בסעיף זה, בין אם אלו נכתבו בהחלטה באופן מפורש ובין אם לא נכתבו בה, הכללים, בין היתר, את הבטחת התיאכבותו לריצוי עונשו. בע"פ 10705/02 מכנושין נ' מדינת ישראל 16.2.2004) אף נקבע שתנאים אלו יחולו עד לסיום ריצוי העונש [לגישה אחרת ראו בש"פ 1760/01 מדינת ישראל נ' פלוני (15.4.2001), אליו הפנה ב"כ העורר].

5. נכן הדבר שמצויב היה לו פורטו בהחלטת השחרור כלל התנאים המפורטים בסעיף, לרבות נשיאות העונש, אולם בהתאם להוראות החוק, אין בידי לקבל את הטענה שלפיה אי איזכור תנאי זה מוביל למסקנה שהוא אינו קיימן. שאלה נפרדת נוגעת לאפשרות חילוץ הערביות במקרה של הפרת תנאים אלו, בשעה שאליהם אינם כתובים מפורשות בהחלטה, בפרט כאשר מדובר בחבות המוטלת על צד ג' (הערב), אולם מאחר שה שאלה זו אינה עומדת לדין במקרה בהחלטה, שלפנינו אשאיר את הדיון בה לעת מצוא.

6. מקובלת עליי אף טענת העורר שלפיה ראוי היה לה לתביעה להתייחס בסוף גזר הדין לערביות שעמדו בתוקף ולהסביר את תשומת לב בית המשפט לקיומן. ואולם, ככל שהדבר נוגע לנאים, שעתיד לרצות עונש מסר בעבודות שירות בחודש יולי השנה, לא ניתן לומר שככל התכליות לשמן הוטלו הערביות עוד בשלב המוקדם של הליכי המעצר, ובهن כאמור הבטחת התיצבותו לריצוי עונשו, הסתיימו, ומכאן שאין מקום לבטלן.

עוד מצאתי לדוחות את הטענה שלפיה לא הייתה מוסמך בית משפט קמא לקבוע שהערביות ישמשו להבטחת התיצבות העורר לריצוי עונש בעבודות השירות בהעדר בקשה מפורשת של התביעה. הטעם לכך הוא שסמילא בבית המשפט אינו מנוע מלקבוע ערביות חדשות, אף ביוזמתו, כפי שנעשה לדוגמה במקרים בהם ניתן עיקוב ביצוע.

7. אשר לצו עיקוב היציאה מהארץ. מדובר בתנאי שהוסיף בהחלטה בית המשפט בהליך המעצר, וה坦אי לא בוטל. מכאן שבשלב זה של ההליך לתנאי זה תכליית כפולה. האחת, הבטחת התיצבות נאשム לריצוי עונשו. השנייה, הבטחת مليוי הוראות סעיף 51ח לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, הקובע שאדם המרצה עונש מסר בדרך של עבודות שירות אינו רשאי לצאת מן הארץ במהלך תקופת העבודה, אלא באישור הממונה על עבודות השירות. מהאמור עולה שאין משמעות הדבר שלא ניתן לדון בבקשת נאשム לצאת את הארץ בתקופת ההמתנה לעבודת השירות, בין אם בדרך של הטלת ערביות נוספת ובין אם תוך הסתפקות בערביות שכבר ניתנו.

במקרה שלפנינו לא נטען שבנסיבות העורר לברוח מהארץ ולא נטען להפרות כאלו ואחרות של תנאי השחרור שנקבעו לו עד כה. נוסף על כך על העורר הוטל, כאמור, לרצות עונש מסר בעבודות שירות, עונש אשר על פי רוב וobil להקל ראש, חמור פחות מעונש מסר בפועל, ויש בו כדי להפחית את כבדות הימלטות. מטעמים אלו אינני מוצא, במישור העקרוני, שישנה מניעה ליציאת העורר את הארץ לתקופה קצרה ומוגדרת לצורך חופשה משפחתית. מאחר שלא הונחה מטעם העורר בקשה קונקרטית ליציאה מהארץ, וממילא לא ניתן לקבלת תגבור המשיבה לבקשתה זו, יוכל העורר להגישה לבית משפט קמא, בצוירוף תגבורת המשיבה, ובית משפט יכירע בה כחווכמתו.

8. כפוף להערה זו, העורר נדחה.

9. המזיכרות תעביר ההחלטה לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיון תשפ"ב, 15 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il